

Dues exposicions de Mònica Campdepadrós s'encavalquen aquesta tardor a Girona i a Salt. Aquesta artista, nascuda a Barcelona, que viu des de fa anys a l'Alt Empordà, exposa doblement. A La Mercè hi mostra el treball ceràmic realitzat durant la beca residència del Bòlit Centre d'Art Contemporani que va guanyar el 2020. I a Les Bernardes, en el context del cicle anual que aquest centre d'art contemporani dedica a la idea del viatge com a descobriment, hi presenta el resultat del diàleg diari que manté amb l'entorn, privilegiat, on viu.

La natura reanimada de

Mònica Campdepadrós

Text > CRISTINA MASANÉS

Fotos > MÒNICA CAMPDEPADRÓS

A Mònica Campdepadrós li agrada treballar amb matèria. Fa tres anys, va presentar al Museu de l'Empordà de Figueres una exposició resultant d'una recerca basada en les

cadires que durant anys han poblat passejos i rambles dels nostres pobles i ciutats. Si bé des d'una perspectiva documental es va centrar en la Rambla de Figueres, des del punt de vista plàstic es va convertir en un estudi

sobre l'objecte cadira. La Mònica va construir unes peces extraordinàries que interrogaven les formes, la semàntica i les polivalències d'aquest objecte universal i bàsic que ens connecta amb habitants de temps molt antics. Amb el nom de «Cadiretes», a l'exposició hi vàrem veure cadires desdoblades, desplaçades, esmicolades, capgirades, convertides en un duet o en un tercet, facilitadores de diàleg... en una impecable exploració formal lligada a una recerca conceptual. Eren fetes amb fusta de pollancre i tenien mida humana, i una de les cadires va ser seleccionada als premis ArtsFAD el 2019.

Un any abans, el 2017, havia presentat una exposició a la Galeria Lola Ventós, de Figueres, que partia de materials recuperats de la natura que Campdepadrós tornava a la vida. Amb el títol de «Re/animar», la mostra recuperava boles de posidònia trobades vora mar, filferros desestimats en camps i marges alt-empordanesos, cèrcols de semals de vi rovellats pel temps, escorces d'eucaliptus, trencats ceràmics i fragments de vidres que, en el darrer gran incendi que va cremar l'Albera, havien resistit al foc replençant-se en noves formes orgàniques.

>> Niu, 2021, de l'exposició «Trobar-se [in natura]».

>> Garbòrea II, 2021, de «Trobar-se [in natura]».

Comentant l'exposició, Eudald Camps citava molt pertinentment Emily Dickinson, quan aquesta poetessa americana deia que «el més efímer dels moments posseeix un passat il·lustre». Un a un, aquests materials efímers i desestimats per la història havien recuperat una nova ànima. Així com el treball amb l'objecte cadira s'havia centrat en una exploració de la forma, aquesta vegada la Mònica havia respectat la realitat de les formes aplicant-hi un cromatisme tan potent com exquisit. En aquest cas, el color hi donava una nova vida.

Recupero aquests dos projectes perquè crec que expliquen bé algunes coordenades en les quals es mou el treball artístic de Mònica Campdepadrós: la recerca formal, el cromatisme i el diàleg amb la natura. Unes constants que es van poder veure el passat mes de maig a la Llibreria 22 de Girona, on Campdepadrós va mostrar una sèrie d'obres fetes amb fusta de pollancre a l'entorn de la idea de l'òrbita. D'un cromatisme intens i realitzades amb una pulcritud extrema, anells i cercles, forats i batecs, evocaven formes planetàries i orgàniques, les mateixes que el proper setembre podrem veure a La Mercè i a Les Bernardes.

L'element terra

«De la terra a la terra? (Humanitat en transició)» és el títol de l'exposició que el proper mes de setembre es podrà veure a La Mercè de Girona. Com explica la Mònica, volia parlar de la

«humanitat virtual i hiperconnectada amb una tècnica manual i ancestral com és la ceràmica». La beca de creació convocada pel Bòlit la va portar a fer una estada al taller de ceràmica de l'Escola Municipal d'Art de La

>> Natura embolicada, 2021, de «Trobar-se [in natura]».

>> Vidres, 2017, de les exposicions «Re/animar» i «Trobar-se [in natura]».

Mercè, on es va tancar durant dies. I és que a la Mònica l'element terra la connecta amb processos naturals i primaris, una realitat que mai perd de vista. Si bé havia fet alguna incursió, fa uns anys, en l'ús d'aquest material i li havia agradat, aquesta vegada s'hi va posar de veritat. Mesurant volums i buidatges possibles, provant argiles i assecatges, experimentant acabats i portant la matèria fins allà on llinda amb el buit, va produir unes grans peces terràquies damunt les quals va projectar-hi algunes paraules que parlen de la dissort del món d'avui. Són boles del món aixafades, «portades al límit», explica la Mònica. Al límit de la seva capacitat matèrica però també còsmica i vital. Una peça denuncia interpel·lada per unes figures humanes que fiten la terra des de

la seva soledat ciberconnectada. Com diu el títol, connecta l'element terra en el sentit més físic amb la idea de terra com a globalitat i com a repte conjunt. Són aquestes les obres resultants de la seva estada al taller ceràmic, que també tenen molt a veure amb la seva exposició a Salt.

Per una estètica ecològica de la natura
Quan el Centre Cultural Les Bernardes va convidar Mònica Campdepadrós, va fer-ho en el seu marc expositiu anual per a aquest 2021. I és que aquest centre, que avui concentra una part destacada de la programació cultural de Girona, adopta un

>> Òrbites, 2020, de l'exposició «Òrbites».

>> Món II, 2020, de l'exposició «De la terra a la terra? (Humanitat en transició)».

concepte a l'entorn del qual aplega tota l'activitat anual. El d'aquest any ha estat la idea del viatge en un sentit molt ampli: com a viatge cultural, com a *grand tour* i com a territori de descobriment interior. És en aquest context on Campdepadrós presentarà, el proper setembre, «Trobar-se [in natura]».

Partint de materials desestimats i recuperats de l'entorn natural, aconseguix, amb gest precís, insuflar-los nova vida. Destaca l'acusat sentit circular d'algunes intervencions, una línia que aquesta artista explora detingudament, la de l'òrbita i el cercle, potser perquè té al pensament el model orgànic de tot allò que és viu, un model de lògica cíclica i no lineal, un etern retornar que pauta bona part dels seus treballs. Els nius i els cercols,

>> Món III, 2020, de «De la terra a la terra? (Humanitat en transició)».

les rotllanes i les constel·lacions, ens aboquen a un moment meditatiu.

Tant en una mostra com en l'altra, hi trobareu un món amenaçat i en una situació de gran fragilitat. És la denúncia d'un present ecològicament malalt, sense drets laborals i en un context social extremament vigilat. En el text de

Les Bernardes, la Mònica us explicarà que la seva relació amb la natura aboca a la recerca interior i a la trobada amb un mateix. Però (i si se'm permet) més que a l'encontre amb un mateix, la relació vinculant que la seva obra estableix amb l'entorn còsmic a mi em porta cap a la trobada amb una realitat que no és la pròpia i que es diu *natura*, aquest estat de la vida que ens recorda que no estem sols. Gernot Böhme, filòsof i teòric alemany a qui caldria traduir més, ho explica molt bé quan parla d'una «estètica ecològica de la natura». Böhme ens recorda que entre les necessitats humanes més bàsiques no només hi ha la bellesa, sinó també la natura entesa com aquesta altra realitat que existeix per si mateixa i que amb la seva vida autònoma ens commou. De l'ésser humà, Böhme diu: «No vol viure en un món en què només es trobi a ell mateix». Sigui com a recerca interior, sigui com a diàleg amb una realitat que ens recorda que no estem sols, no deixeu d'anar a visitar aquesta natura convocada a Les Bernardes. És l'estètica ecològica de la natura o la natura reanimada de Mònica Campdepadrós.

>> Humanitat en transició II, 2020, de «De la terra a la terra? (Humanitat en transició)».